

WEINRAUCH KATALIN
CIRKUSZVARÁZS

Kárpátaljai Magyar Könyvek
249.

Sorozatszerkesztő és felelős kiadó:
Dupka György

Készült
a Nemzeti Kulturális Alap
támogatásával

© Weinrauch Katralin, 2016
© Intermix Kiadó, 2016

Szerkesztő: **Nagy Zoltán Mihály**
Grafika a borítóra, belső illusztrációk: **Réti János**
Műszaki szerkesztő: **Dupka Zsolt**
Készült a Shark Kft.-ben

ISBN 978-963-9814-80-6
ISSN 1022-0283

WEINRAUCH KATALIN

CIRKUSZVARÁZS

*Versek és mesék
óvodásoknak, kisiskolásoknak*

INTERMIX KIADÓ

Ungvár – Budapest

2016

TAVASZI HANGOK

Zeng április, csengő madárdal,
minden ágra jut egy dalnok
fuvalával.

Alig látszik
a csalogány, apró madárka:
trillázgat, csattog, cifrázza,
nincs annak párja!

Avagy mégis?!
A csicsörke kedvesen fújja,
kotta nélkül flótázik, mert
kívülről tudja.

Csak hallgatja
a poszáta a két kis művészt,
s kedves hangján közbe pityeg
egy-egy dalfüzért.

Domboldalról
kakukk üzen, hordozza a szél,
egy barátka számolgatja,
hányszor szól, beszél.

Két füzike
szelíd szava alig hallható,
kicsi csuszka felel rá, s a
feketerigó.

Próbálgatja
körtesípját a nádirigó,
felel rá az ezüst torkú
aranyálílinkó.

Vadgerlének
az éneke bűgva szelíden
patakba hull, viszi a víz
túl a ligeten.

Fa odvából
kikönyöklő bagolygyerek
vaksin pislog nagy szemével:
én hová legyek?
Minden madár
dalra fakad, sípját zengeti
– sóhajtás és huhogás
mindemellett semmi!

RÜGYFAKADÁS

Böjti szélben ingó ágak
pőrén, szégyenlősen
új életet rejtegetnek
titkon-szemérmesen.

Várandós fákon a rügyek
már életre készek:
tavaszi nap langymelege
születésre késztet.

Hó-bocskort visel még a fa,
lábát húzza súlya,
bütykét nyomja, rongyos, foltos
– maholnap lerúgja!

Csörgedező hólé-patak
hírért viszi, fújja:
elmúlt a tél, olvad a hó,
zsong a tavasz húrja!

Lüktet a fák kéregbőre
feszítik friss nedvek,
szél hintáztatja az üres
madáretetőket.

Térkép nélkül, égi úton
vándor madárcsapat
rügyfakadás idején jön
– mind hazatalálnak.

Fészket rakni hozza haza
szívük, s az új tavasz...
Ágon pihegő madárka:
Ugye, ez így igaz?

– S mi lesz, ha a tél visszatér?
Alattomos... ravasz...
– Nem félünk! – szól a kis dalnok –,
elűzi a tavasz!

NAGYBÖJT

Piros arccal ébred a Nap
nagyböjt első napján,
hideg fénye szikrát csíhol
az eresz jégcsapján.
Álmos szemmel kutatja a
maskarások hadát,
de már vége a farsangnak,
nem látni maskarát.

Múltba vesző farsang nyomán
böjti szél sepreget,
a hejehuja vígságból
nem lel más emléket,
csak azt a színes szerpentint
a fenyőfa ágán:
zörgeti azt és megfújja,
tova viszi szárnyán.

Öreg varjú rosszkedvűen
recsegteti torkát:
farsangfarka után nagyböjt...
nincs már több mulatság!
Korán kelő kicsi cinke
felel rá cippantva:
vén károgó, ha itt a böjt,
készülj a tavaszra!

BODZAVIRÁG

Kertünk sarkában éldégél
Bodza Anyó száz éve,
ahogy megjön a szép május
virágot bont évente.
Csodafehér csillagokból
tenyérenyi virágokat,
kecses csipketerítőket
ringatnak a zöld ágak.
Bodzavirág illatától
mámorosan kerengve
méhecskék gyűjtik a nektárt,
mit ott találnak benne.
Bodza Anyó csipkéire
amíg rácsodálkozom,
a régmúltból felém intő
drága nagymamám látom:
dolgos-szorgos két kezével
villámgyorsan, sebesen,
éppen ilyen csipkecsodát
horgolt egykor rég nekem.

– Bodzavirágról mintáztam,
terítő lesz, emléknék,
ha nem leszek, kis unokám,
rólam mesél majd neked...

Megőriztem a csipkéket,
megvan minden darabja,
dédelgetem tenyeremben,
ugye látod, nagymama?

Elszaladtak, lám, az évek,
de ha május rám talál,
Bodza Anyó helyetted is
megölel, virággal vár!

UNKA BÉKA PANASZA

Nádas szélén béka: unka
panaszolja, nagyon unja,
hogy nincs napfény, langymeleg,
bár április közeleg.
Bánatában azt brekegi:
biz' ő innen el fog menni,
felül egy repülőre,
azon repül el délre;
ahol nincsen tél, sem hideg
a krokodil nem didereg,
holdvilágos estén,
piramisok tövében
nótázhat jó kedvében.
Gondolatát tett követi:
repülőgépet keresni,
uzsgyi neki, útra kel,
bánja is ő, hogy jegy is kell...
Azaz menne, no de merre,
a repülőt hol keresse?
Útját magas fal állja,
de átmászni nem tudja:
százszor nekiveselkedik,
platty, visszahull, hanyatt esik
– ó, jaj, szegény derekam,
kvák, nem kínozom én magam!
Kisütött már a napocska,
vár a nádas, megyek haza,
s melengető iszapban
gyógyítgatom derekam.
Nádtorzsák alatt megbúvok,
szép időben kuruttyolok;

nyelvemet is kinyújtom,
hogy a szúnyog rászálljon,
ügyeskedve mind bekapom,
szép, kerek lesz a pocakom.

TAVASZI NAP

Befordítom arcomat a napnak:
játékos fény siklik át pillámon,
ébredő föld illatában fürdöm,
a kikelet érkezését várom.

Hangicsáló cinke ül egy ágon,
pattanó rügy zsenge bársonyán;
késik most a tavasz – panaszolja –,
jöjjön meg már március útján!

Patakvízben mosdik a nap
út kanyarog partja alatt,
szél fésüli fűzfa haját,
borzolja gólyahír szirmát;

magas égről felhők pelyhe
hulldogál a patakvízre,
viszi a víz, hintáztatja,
partra veti, ha elunja.

Bogárnép zengő zsongása,
zizegő nád suhogása,
nádi rigók csattogása,
békák hangos kórusa
mind egyről szól:
tavaszt köszönt,
ami késett,
de már megjött!

MEGJÖTTEK A...

Fejem felett az ég selymén
kéklő ragyogásban
gomolygó madársereget
köszöntöttek, láttam.
Hány madár volt, meg nem mondom,
néztem, kik lehetnek,
billegő sötét szárnyukon
cikáztak a fények.
Szárnytollakon fehér foltok...
Fecskék? Á, nagyobbak!
Nem villás a farkuk hegye,
mellényt sem hordanak...
Hangjuk nem ér a fülemig,
némafilmet látok,
surranva, bukfencet vetve
lesik a világot;
tavaszi ég kupoláján
akrobata-csapat,
fentről tekintget a földre:
ni, hazataláltak!
Az örvénylő keringésnek
egy csapásra vége,
megoszlik a madárcsapat,
megy nyugatra, délre.
Akik maradnak, szép lassan
lejjebb ereszkednek,
ittthon vannak. No de kik ők?
Kitől kérdezzem meg?

Okos könyvben, lexikonban
leltem a válaszra,
most már tudom: seregélyek,
ők érkeztek haza.

KAKUKK

Beköltözött a kertünkbe,
közel a házunkhoz,
kora reggel hangos szóval
felébreszt, kiáltoz:
kakukk, kakukk, új nap virradt,
keljen fel mindenki!
Pamut kutyánk durcásan szól:
hagyj engem aludni,
pucolj vissza az erdőbe,
ahol eddig laktál
– városi nép soká alszik,
ennyit már tudhatná!
Fogd be csőröd, ne kakukkolj
derengő hajnalban,
ha elkaplak, kárt csinállok
kakukkos hangodban!
Vagy tudod mit? Lakjál nálunk
a faliórában,
kicsi gazdám nagy örömét
leli majd nótádban!
Óránként kiáltva tudasd
vele, hány az óra
kakukknótád veled fűjva
megtanulja Dóra.

VARÁZSLAT

Májusi nap korán kel,
este később nyugszik,
jé, énvelem csudát tett:
hogy megnőttem estig!

Hazafelé ballagok,
az alkonyi csendben,
laposan pislog a nap,
szundikálni készen.

Lustán pillant utánam,
simogatja hátam.
Ki halad itt előttem,
én magányra vágytam...

Mit lát szemem? Egy óriást!
Gólyalábon lépdél,
méretes, nyurga lába
lehet tán' két méter...

Nyakiglábak fölött törzs
nyújtózik el hosszan,
keskeny vállban végződik,
azon kis golyó van...

Hű, de fura szerzet...
oly ismerős mégis...
épp azt teszi, amit én,
még ugyanúgy lép is!

Megfordítom a fejem:
a golyó is mozdul;
karomat meglendítem,
lendít ő is, vadul...

Jót kacagok magamon:
ez az árnyékképem!
Az álmos nap nagy laklit
varázsolt belőlem.

TULIPÁNHÁZ

Kerti tulipánnak
megpattant a szirma:
benne lakó tündér
egy kicsi ablakon
kikönyökölt rajta.

Tavasztündér arcán
piros öröm ragyog,
nevetve integet:
zümmögő méhecskék,
halihó, itt vagyok!

Ide, otthonomba,
Darazsak és dongók:
virágport kínálok,
nektárral töltök meg
csurig minden kancsót!

Együtt ünnepelünk
szép kehelyházamban,
hol mézforrás fakad
varázsvesszőm nyomán
tavasz virágában.

Kitárom lakásom
csodás szirmát, kelyhét,
ki hozzám betéved
mézet gyűjtögetni,
mindig kedves vendég!

Jöjjetek szaporán,
amíg a nap nevet!
Április szeszélyes:
hideg szél esőt hoz,
alig fordul egyet...

Ha esik, becsukom
a tulipánházat,
nálam senki, semmi,
nektár, sem virágpor
bizony, el nem ázhat!

LAKÓTÁRSAK

Szedte-vette két kis madár,
mi ez a sok lim-lom?
Kupacban fű, moha, levél
én meg takarítom...
Asztalomra halmoztátok
ezt a rőzserakást,
annyit, hogy egy griffmadár is
építhetne szállást!
Tetőm alá fogadtalak
jó szívvel titeket,
ejnye, két kis szürke madár,
ti meg szemeteltek...

Prr, csítt, csatt, te szoknyás ember,
nézd el kérlek, nekünk,
hogy fészkünk rakásába úgy
belefeledkeztünk;
való igaz, szeméttel jár
minden építkezés,
és a párom attól tartott,
az anyag majd kevés...
De hát tágas a teraszod,
csend van itt és béke,
nem zavarnak a gyerekek,
macska sem jár erre,
szállást kért egy fecskepár is
– ugye maradhatnak?
Ma érkeztek messzi útról,
nincs fészkük, s fáradtak...
Vállalnánk a takarítást,
csak... sürgős a dolgunk:

sok kis apró rozsdafarkút
kell világra hoznunk!
Megígérjük, nem zavarunk
téged lakótársként,
víg énekszóval köszöntünk
hajnalban, esténként,
nem bánod meg, hogy itt lakunk
mi és a fecskepár,
hol madarak fészket raknak,
ott a szerencse jár!

AMÍG VÍZ AZ ÚR...

Halvány margaréták,
boglárkák pöttyei,
árvácskák kék szeme,
bánattal van teli,
nappali csillagok
hintik be a Tiszát:
sodrás táncoltatja,
hullámok dobálják.
A rét selymes zöldje,
kiskertek emléke
kíséri útjukat,
s a víz vad kedvébe’
ragadja el őket,
örvény spiráljába,
leszakadt part alá,
egy utolsó táncra.
Az égerfa lombja
hetykén tör az égre,
pőre gyökérlábbal
lépdél a semmibe,
mint éretlen kamasz,
erejét próbálva,
gátnak veti törzsét,
s magát megtámasztja...
Fűzfaindák fátyla
a vízen szemfedél,
komló láncsokra
aláhull, vízbe ér,
bokrok nedves öle
nem rejt madárbölcsőt,
csapzott, fáradt gólya

szántja a levegőt.
Gyorsvonat araszol
töltésen hasalva,
alatta nyög a sín,
mélyről jön sóhaja:
vádolja júniust,
a tavaszt, a nyarat,
mert amíg víz az úr,
csak pusztulás marad!

MADÁRDAL

Két kismadár ül
az ágon,
vagy esetleg
három?
Olyan sűrű a fa
lombja,
nem is igen
látom.

Mégis tudom, hiszen
hallom,
hogy ott rejtőzködnek,
kedves daluk,
vidám hangjuk
elárulja őket.

MOHA-DERÉKALJ

Bozót alján, pagony mélyén,
puha mohaágyon,
szunnyadozik Mohatündér
szép tavaszi napon.
Bokrok ágán kis poszták
serényen dolgoznak,
fészekrakás ideje van,
ők nem lustálkodnak:
Mohatündér, ébredj, segíts,
kérlelik szép szóval,
kevés mohát, hogyha adnál,
– vagy egy fél marékkal –,
madárbölcsőt kibélelnénk
kicsi fiókáknak.
Nem maradunk az adósod,
se neked, se másnak!
Kökénybokrok díszes ágán
virágsokrok között,
szél tenyerén ring majd fészkünk
lesz benne örömd!
Mohatündér talpra szökken
nem pihenget tovább,
előkapja ezüst tükrét,
nézegeti magát:
hű, de zilált lett a hajam,
jaj, a fésűm hol van ?
Ideje megfésülködnöm,
rendbe hozni magam...
Aranyfésűm fogai közt
ha hajszalet látok,
– üdén zöldet, mohást, selymest –

egyet nem sajnálok!
Megtoldom azt a legpuhább
moha bársonyával:
madárbölcső rengjen, ringjon,
moha-derékaljjal.
Csengő hangú kis madárcák
legyen sok fiatal,
én sem alszom akkor délig,
– madárdalt hallgatok!

HAJNALI SÉTA

Harmatgyöngyös puha fű
szőnyeg a talpam alatt,
ébredő selymes hajnal
halk sóhajjal simogat.
Körben áldott békesség,
álmos bokor megzörren:
fenyőrigó vág élém,
karnyújtásra van tőlem...
Sokszázéves vén fenyő
ismerősként rám köszön,
illatfelhőt permetez,
benne arcom füröszttöm;
mátyásmadár kiabál,
tölgyfáról lesi léptem;
árulkodó erdőőr
mit bujkálsz oly szerényen?!
Égígérő hegycsúcsra
könyököl a nyári Nap
egy fénysugár megtalál,
ma is meleggel biztat;
a rét felett vadászölyv
ír száz kört a kék égre,
sasszemével úgy lesi,
kire csapjon le végre?!
Sziklán ülő apró gyík
pihen a langymelegen
s mint a villám eltűnik:
nem szereti, hogy lesem.
A völgyből kutyák hangját
hozza a szél szelíden,
egymást szidják...üzennek?

Én szavukat nem értem...
Reggeli zajjal ébred,
ott lent zümmög a város,
bokámig száll fel a nesz,
megérint, körbefodroz.

Rahó, 2010. július 21.

BÁRSONYTAKARÓ

Víz hátán a takaró
zöld bársonyból szőve,
béka úrtól kérdezem:
ugyan már, ki szőtte?

Pislog szeme másfelé,
felbámul az égre,
csak félvállról brekeg rám:
kvák, a békák népe!

Minek nektek zöld lepel?
A víz alig látszik...
– Épp ezért, a sok poronty
mind alatta játszik.

Bársonytakaró alatt
ebihal-óvoda,
nem is lel rá a gólya
békautódokra!

Ficáncolva játszanak,
úszkálnak kedvükre,
így nő meg a sok poronty,
s lesz béka belőle.

Az aprócska brekegők
egyre csak azt várják,
hogy a tavat elhagyva,
megismerjék partját!

Aznap majd a békanyál
csupa ronggyá feslik,
békáktól lesz zöld a part,
ott ugrálnak estig.

ILDI ÉS A SZÉLZENÉSZ

Oszlopok közt feszül a drót
– jó nagy gitár húrja! –,
tavaszi szél belekapdos,
nótát penget rajta:
zümmögőset, vadul zengőt,
mikor hogy csap bele.
Hogy a drótban áram szalad,
nem bánja cseppet se!

De mi történt? A Szélzenész
megunta a mókát?
Úri kedve azt diktálja,
pihenje ki magát?
Mert az a drót már függőágy,
benne szél szendereg,
május első vasárnapja
szép csendes, meleg lett.

Csillagszemű kis Ildikó
álmélkodva súgja:
megszelídült a vadóc szél,
ünnep van ma, tudja!
Nem cibál már vezetéket,
nem is széllelbélelt:
Anyák napján a vad szélből
tavaszi szellő lett.

Kíváncsian megkérdezi:
van mamád, Szélzenész?
S hogy örüljön az anyukád
zajgás helyett inkább henyélsz...?

Én e napon anyukámat
szívből átölelem,
virágsokrom legszebb dísze
lesz a szeretetem!

Kisvárdá, 2016. május.

MÁJUSTÓL BÚCSÚZVA

Illatból szőtt fátylát
lebegteti Május,
letelt az ideje,
holnap jön Június...

Elbúcsúzik tőlünk
tavasz legszebb hava,
akác, bodza, jázmin
volt kedvenc illata:

balzsamos illatból
készült Május fátyla,
palástként borult rá
Szűzanya vállára.

Tavaszkirálynője
Május – mikor elmegy –,
lába alá szőve
virágokból szőnyeg.

Szépséges emléke
helyet kap szívünkben:
fényesen sugaraz
egész életünkben.

Velünk marad más is:
madárdal és illat,
az esti harangszó,
mely imára biztat.

Beregszász, 2016. május 31.

PIHE-PUHA SZIRMOK

Nyár van, nyár van,
ragyogó,
pilinkél a fehér hó,
sűrűn szálló
hópelyhek
lepik be
a vállamat, fejemet,
– csakhogycseppet
se hideg!
Tán nem is hó
– mi lehet?
A vén nyárfa
rámkacag:
ha-ha-ha,
becsaptalak,
nyárban virít
a nyárfa,
lóvá tesz
furcsasága,
pihe-puha
szirma száll,
ettől fehér
a határ.

SZARKA-CSATARA

Csitt-csatt, pöröl a szarka,
messze hangzó csatara:
csirreg-cserreg hangosan,
miért zajong, mi baj van?

Illeg-billeg a farka,
ring vele a fa ága,
perlekedik, kiabál,
tátott csőre be nem áll.

Csörgő szarka, hagyd abba,
hallgass végre, szállj tova,
csatarázni illetlen
egymagadban, csend legyen!

Ejnye, nohát, mi dolog,
lomb rejtekén mit látok?
Fészekalja fiókát,
s közelükben egy macskát...

Ni, hogy lapul a kandúr:
fészekhez osont orvul,
a szomszédé, ismerem,
néha megvendégelem:

csibehúst kap, tejecskét
– te haspók, hát nem elég?!
Madarakra fáj foga,
szarkamama őt szidja.

Most szárnyrakap, s hirtelen
a kandúr fölé libben,
fejét csípi, búbolja,
nyávog a hős jajongva,

menekül, kúszik hátra,
nem vágyik már szarkákra,
megreccsen a vékony ág
– láthatsz repülő macskát!

ESTI CSEND

Éjszakába fordul a vén este,
szellő moccan, álmokat szítál,
Csönd bácsinak mohaszakállában
ásító csiga szundikál.

Kék hegyeken a fák égig érnek,
magány ágán pityeg egy madár
kék ruhában visszhang ül a sziklán,
nem felel, talán alszik már...

Kökény sátra alatt ágyazott meg
az álmos erdei kismanó:
éji csendben, puha levélágyon
színes, tarka álom várható.

Citeráját pengeti a tücsök,
közelgő éj apró igrice,
a sűrjedő sötétségnek szárnyán
halk zenéje nem jut messzire.

Hegyi patak esti mesét csobog,
ösvény simul őz lába alá,
a csend hátán oly nesztelen lépte,
nincsen vadász, ki meghallaná.

Patak partján árválkodó kagyló
kínál szállást az éjszakának:
gyöngyházbölcsőd lesz a két tenyerem,
puha csenddel betakargatlak.

Az éjszaka bársonyos palástja
ráborul a csillagos égre,
hulló csillag ezüstje hasítja:
némán nyújtom kezemet érte.

FODROS KÖD

Lenge, vékony selyem,
puha ködrokolya:
párából van szöve
vén hegyen a szoknya.
Derekára gyűrve
illegeti magát,
áttetsző pendelyét
a mezők csodálják.
Írigy szél belekap,
cafrangosra tépi,
volt, nincsen ködszoknya,
már szalag öleli
a hegy nagy pocakját,
de az is szétfoszlik,
s fodros foszlányokban
a pataokban úszik.
Bánatában a hegy
az égig nyújtózik,
fénylő gyöngyharmatban
fürdeti bokrait,
aranyba mártózó
fenyők vigasztalják:
ködöt szül a hajnal,
lesz abból más szoknyád.

(Útban Rahó felé, 2011. július 9.)

ZÁPORSUGÁR

Tombol a nap,
záporsugár
fejünkre
fénypermetet szór,
gejzír fakad
a bőrömből,
minden cseppje
a nyárról szól.
Napra nyitja
égbék szemét
útszélen a poros katáng,
nem hervasztja izzó meleg,
szépíti a nyári határt.
Napsütésre
fittyet hányva
fényözönben sok pillangó
cikázva száll
célja felé:
aprócska lepke-légió.
Ki rajzolta
fel az égre
nekik ezt az útvonalat?
Ki épített
légoszlopot,
hol muslicák viháncolnak...?
Darázs dőzsöl
poharamból
szipókáját belemártva,
gyümölcslevem
kortyolgatja,
ingyen iszik a betyárja!

Fuvallat jön,
szétzilálja
a repkedő lepkék hadát,
de a forró
délidőben
mind visszatáncolja magát:
záporsugár,
szél, izzó fény
nekik bizony meg nem árt,
csak én bújtam
lombsátorba,
ahol jeges gyümölcsle várt.

KONTYOS NYUSZI

Ilyet még nem láttatok:
nyuszi búbján kicsi konty,
így igaz, nem füllentek,
ki nem hiszi, nézze meg!

Az apró nyúl oly furcsa:
benn lakik a konyhába'.
Törpe nyuszi, nem nő meg,
ketrecében eszeget,

zsenge füvet, salátát,
mellé ropogós répát.
Egész álló nap enne,
hasa megnőtt kerekre,

pihepuha, labdácska,
gurul előre, hátra.
Dobog apró lábával,
játszana a kutyával,

ám irigy rá a kutya,
hangosan azt ugatja:
nyúllal játsszak? Várhatja!
Ebnek nyúl nem barátja!

Tapsi füle rövidke:
nem borul a szemére,
az orrára nem terül
a kurtácska nyuszifűl.

Van helyette más bújá...

Kócos a feje búbja!
Így kobakján hajából
konty billeg a javából,
szalaggal fogva össze.

Hogy a nyuszi örül-e?
Gazdija nem kérdezte,
csak neveti a társát,
konyhalakó nyulacskát.

TELEHOLD

Pufók képű telehold
rákönyököl a hegyre,
erdők sűrű függönyén
lekukucsál a földre:
árnyékvilág, sűrű éj...
Vörös fényt gyűjt sebesen,
s mint egy vidám lampion,
imbolyog fenn a bércezen.
Tovább gurul az égen,
nem kapkodja el dolgát:
sejtelmes fényt szítálva
csillagok közt utat vág.
Tünde fényű szép lámpás
kerül szirtet, hegyeket,
a szorosba bekukkant,
lát szendergő völgyeket.
Lerántja a szurdokról
azt a sötét ködtakarót,
csillámporral hinti be
az ösvényt, a kanyargót.
Elkíséri a folyót:
fényt csurgat a Tiszára,
gyönyörködve tekint le
az ezüst pántlikára.
Fodrozó víz tükrében
megmosdatja az arcát,
s ráteríti aranyló,
álmot hozó palástját.

Rahó, 2011. július 15.

LEPKECSODA

Pávaszem, ritka lepke
röppent rá a kezemre:
nagy a hőség, süt a nap,
a pillangó elfáradt,
csuklómon ül, pihenget,
talált bizony jó helyet.

Kezemet nem rezdítem,
– hiszen megbízik bennem –,
megyünk hús lombok alatt,
nem moccan, velem marad,
az emberek csodálják:
szép színes, élő virág!

Csodaékszer, páratlan,
cseppet se fél, nyugton van,
szívárványos a szárnya:
szétnyitva vagy bezárva
gyönyörködtet szépsége,
maradj velem örökre!

Büszkén viszem, vállalom,
de jaj, cseng a telefon...
most mit tegyek, felvegyem?
Mozdítsam meg a kezem?
A szép lepke megoldja,
föllibben a magasba:

fejem fölött táncot jár,
szárnyával int, s tovább száll.

Fájón nézek utána,
sóhajomat tán hallja:
nézd, az utca szürke lett,
volt-nincs szépség, odalett.

MADÁRCSALÁD

Dagadt, sötét felhőnek
földig csüng a lába,
hordóhasa megakadt
fenyőfa csúcsába’.

Feszíti hasát a víz
temérdek a súlya,
zutty! Kihasad oldala,
tovább már nem húzza:

kiömlik a sok eső
zúdulva fenyvesre,
tűlevél között pereg
egy madárfészekbe.

Ezüstfenyő tenyerén
ring a kicsi fészek,
benne pelyhes fiókák
tátott szájjal kérnek

rovarfélét, kukacot,
bármit, csak sok legyen,
sipákolva csipogják:
éhen halunk menten!

Az ázott madárszülők
szánják, féltik őket,
térülnek és fordulnak
hoznak legyet, férget,

hullhat zápor, fújhat szél,
percet sem pihennek,
reggeltől napestig
négy éhest etetnek.

ALKONYI FÉNY

Parázsló falakkal, fényben tündökölve
ablakszemű házak lesik az alkonyt,
álmos nap teríti rájuk rőt palástját,
maga mögött hagyva egy elmúlt napot.

Fecskék raja szántja az ég kék tengerét:
szárnyaikat edző égi madarak,
augusztusi égbolt láthatatlan útját
róják útra készen – parancsra várnak.

Fájó szívvel nézem a fecskenép hadát,
földre hulló hangjuk szelíd búcsúszó:
nekem címzett „csivit” elkísér az őszbe,
s velem marad télen, hogyha hull a hó.

Színezüst telehold gurul fel az égre,
a nap tüze kihunyt az éj peremén,
fecskék sziluettjét a mennybolt opálján
szemem tükrén tavaszig megőrzöm én.

ZÁPOR UTÁN

Alvó tűzhányónak
glória a fején:
tűnő fellegből font
szikrázó égi fény.
A Mencsul mogorván
tűri a szépséget,
a színek játékát
sötét orma felett.
A vénséges hegyet
zápor megmosdatta,
mogorva zord Mencsul
sóhajtozva hagyta,
a kilehelt pára
megült a völgy ölen,
most erdőben szunnyad
pihen a fák tövén.

Szálas fenyők alatt
a Borkút csendjében
mintha filmet néznék,
mely örök, végtelen:
szemben a lankákon
lapuló faházak,
oly kortalanok, mint
a hegy, ahol állnak;
a dombok gerincén
utak nyújtózkodnak,
sziklákat kerülve
bátran felszaladnak
az éles szirt alá
egy kicsi tisztásra;
fenn a bércen fészek,

szirti sas otthona.
Makacs szénaboglyák
dacolnak a széllel,
harsogó zöld réten
két szarvas ebédel
bokrok sűrűjéből
előővakodva...
– Vagy ezt csak én látom,
mert látni jó volna...?

Még zöld sarjú-rendek
mint a betűsorok,
erdei tisztáson
– mind nekem íródott!
Üzeni a Mencsul:
jön még nyár, visszavár,
ő itt lesz mindenkor,
sok évezrede áll...
Még nem láttam mindent,
még mutat új csodát
lesz éji zene is,
hallhatom a Tiszát,
kis madár énekét,
mókus motozását,
a hegyről iramló
patak csacsogását...

Csendesen elzsongít
a csend muzsikája,
hogy beleszédüljek
a hegyek karjába –
Enyém ez a vidék
napfényben, záporban,
ha kimondom : Rahó
– lelkemben béke van.

SZALONNASÜTÉS

Augusztusi árnyékokban
érezem az ősz közeledtét,
hűvösödő, szürkés árnyak
jelzik már a jövőtelét.

Szilva koppan lábam előtt,
fűtorzsa sebzi fel a hamvát,
darázs dong a gyümölcs fölött,
húsába döfi fullánkját.

Faágak közt szél ficáncol
a nyár búcsú-torán táncol,
levéltenyerével a lomb
parancsára neki tapsol.

Szőlőlevelek közt bujkál
a késő nyár szelíd fénye,
aranyat szór a parázsra,
arcunkra is jut belőle.

Kéklő, selymes füstpántlikák
nyújtózkodnak fel az égre,
nyárson pirul a szalonna,
zsírkönnye hull friss kenyérre.

Poharunkban tavalyi bor
rubin tükre szellőt ringat,
üvegpohár csengő hangja
múltidéző, fájó visszhang.

AUGUSZTUS BÚCSÚJA

Arany levélcsokrot lenget
szél szavára egy fa,
augusztusvégi melegben
már szeptembert várja.
Elmúlt a nyár, s elment vele
mámor, virágillat,
édes titkot rejtő szirmok
rég a földre hulltak.
Bujálkodó darázs népnek
elhalkult danája,
sápadozó levelek közt
nem szállong kószálva.
Csengőhangú madársípok
pirkadati csendben
álmomból nem keltegetnek
harsogó duettben:
hűvös szellő dideregtet
fűszálat hajnalban,
egy hallgatag rigó matat
harmatgyöngyös gazban.
Nem színezi madárének
a nappalok zaját,
messze néző szemmel lesik
az ég vándorútját.
Még tüzel a nap, s a nyárban
terítve a mező,
tőke-derekát hajlítja,
nektárt gyűjt a szőlő,
bukdácsoló szél kavarja
a szürke út porát,
csordogáló verejték ír

homlokunkra ábrát.
Álmos a nap, elnyújtja már
hosszan árnyékait,
és a hűs este karjában
békésen elalszik.
Estikék édes sóhaja,
tücsökdal tudatja:
újkenyér- és gyümölcsillat
augusztus búcsúja.

NYÁRBÚCSÚZTATÓ

Fáradt fényben álmos nyarat
búcsúztat a tekintetem,
torony ujjja megmutatja,
fecskék útját merre lessem.

Körös-körül domb és mező
tárul ki a szemem előtt,
lekaszált rét sűrű torsa
erdők alatt még sarjúzöld...

Szellő nyergébe pattanva
felém gyümölcs illata száll,
szőlőtőke rokolyája
tücsökszállás, ott muzsikál.

Lobot vet, vörösben izzik
– hegyoromtól karnyújtásra –,
anyaföldre támaszkodik
az égboltnak kupolája.

Szívhez szóló, felemelő
fájdalmasan szép a látvány,
oltárkép, mely örök szentség:
itthon vagyok, ez a hazám.

AZ ÉN ISKOLÁM

Gyorsan forgó kereken fut
az évszakok szekere,
bakján ülve ez a nyár is
elmegy vele sietve;
magával visz minden szépet
– hol van már a nyaralás?
Örvendezik az iskola:
kezdődik a tanítás!
A magányom egy csapásra
tovatűnik, elolvad,
mint nyáron az eperfagyi,
ha a napon kinn marad.
Az elsősök énekelnek,
vidáman azt dalolják,
öröm iskolába járni
– a nagyobbak rég tudják!
Egy-két kicsi ha pityereg
itatja az egeret,
tanár néni szép mosolya
s szava mindent feledtet;
barátjuk lesz az összes szám,
betűt vetnek, olvasnak,
órák között a szünetben
fogócskázva játszanak.

Bizony, jó hely az iskola,
ide jártam, gyerekek,
de a nagyim, édesanyám
réges-rég megelőztek;
Bizony ők is itt tanultak,
s itt koptatta a padot

iskolásként mindkét fiam
– tudás nekik is jutott!
Most új tanévnyitóra vár
az én kedves iskolám,
elmegyek, hogy megkérdezzem:
vajon emlékszik-e rám?

SZEPTEMBER 1.

Augusztus végi napon
nyáridő lejár,
holnap megjön szeptember,
az ősz erre vár.

Gyerekhangtól-zsivajtól
vidul a város,
sok korán kelő gyermek
cseppet sem álmos.

Hátukon a táskával
nagyok és kicsik
szaporázzák léptüket,
egy el nem késik!

Szeptember elseje van,
itt az új tanév,
tárt kapukkal integet
a sulis feléd.

Az osztályban, folyosón
szundikál a csend:
diákok a padokban
ülnek odabent.

Osztálytársak, barátok
köszöntik egymást,
pityergő kis elsősök
kapnak biztatást,

amihez jár ölelés,
jut cirógatás –
Megtanulnak olvasni
– nem fáj a tudás...

Tanár nénik mosolya,
szava vigasztal:
elapadnak a könnyek,
itt már nem lesz baj!

KORA ŐSZ

Fáradt rózsailat
vállamat öleli,
tó vizében Tihany
magát nézegeti.
Szemlélődő vén fák
némán várakoznak.
Őszi szellő moccan,
s ők felsóhajtanak:
aranyló levelet
pergetnek a földre,
fizetnek a nyárnak
mielőtt elmenne.
A parti fűvényen,
harsogó zöld fűben
vadkacsák totyognak
hang nélkül, szelíden,
a víz hátán hattyúk
úsznak méltósággal,
ma nem versenyeznek
vitorlás hajókkal:
lustán alszik a szél,
nem dagaszt vitorlát
vitorlarúdnak sem
töri le a csúcsát,
a hajók csüggedten
a dokkhoz simulnak,
a rudakon ülve
sirályok hintáznak.
Mögöttem neszezik
és futva, sietve,
átrohan egy mókus:

gombát visz ebédre.
Bokrok sűrűjéből
rigó vágódik ki,
ivolga – szól halkan
idős orosz férfi.
A szelíd Balaton
opál sima tükrén
nem szaladnak fódrok,
nem haragszik szürkén,
ma csak csacsog, beszél
halkan gurgulázva,
ősz magányomban
engem szólongatva.

ŐSZ HAVA

Gomolygó, zilált felhőkből
ólomszürke
eső hull,
goromba szél hozza szárnyán,
s közben sivít,
fúj, vadul:
belemar a még zöldellő
nyírfáknak a
lombjába,
fénylő, sárgás levélszőnyeg
terül az ősz
útjára.
Véget ért a szép késő nyár
melengető
ideje,
nem köröz az ég magasán
már egyetlen
fecske se.
Messze járnak, ki tudja hol,
oly távol van
Afrika...
A sötétség leple alatt
elszálltak mind
hajnalra.
Nélkületek oly kietlen,
szomorú lett
kinn a kert,
kicsi fecskék, hazavárlak,
ha jön majd a
kikelet!

SZEPTEMBER

Alkonyi fényben
fecskehad
az ég magasán száll,
úgy halad;
délnek tartó raj,
kis csapat
csivitel, énekel
búcsúdalt.
Délben langymeleg
szeptember,
szelet sóhajtozik
az éjjel,
az őszi pirkadat
ködöt szül:
tél elől a fecske
menekül.
Kifakult, megfáradt
a mező,
aszott górészáron
zörög az idő.
Kukoricaezred
gyalogol,
a győztes ősszel már
nem harcol,
bár a száraz kórók
levelét
a szelek kardoknak
élezték.
Tengericső bajsza
elsápadt,
csuhé a szemeken,

nem látnak
föl, a kék égnek
vásznára
– rájuk hull őszi éj
palástja.

HAJNALI ILLAT

Ősz illatát szórja
rám a kora hajnal,
csend kapuja zárva:
nem zörgeti hanggal
hörgő motor zaja,
jelezve rossz kedvét,
szél sem hozza autók
bűzös leheletét.

Virágillat ébreszt
esőtől frissülve:
esőzsáknak száját
tegnap bekötötte
a színes szivárvány
az éj parancsára,
s estikék dőzsöltek
a langy éjszakába’.

Most kábán ocsúdva
a hajnalt köszöntik,
út menti tócsákban
ég kékje mosakszik,
aranyló lombok közt
koránkelő madár
álmosan dalba kezd,
szárnyra kap, tovább áll.

Tiszta ég mezején
sápadt hold karéja
álmosan visszanéz
a felkelő napra.

Az ébredő nap meg
ásítva bámulja,
s a pislogó holdlámpást
egy szuszra elfújja.

CSÓKAVACSORA

Csip-csip csóka, fekete,
mit cipel a csőrébe’?
Mi más: diót, kereket,
tátott csőre tele lett.

Télen honnan a dió,
csóka fogára való?
A diófán találta,
kopasz ága ringatta.

Viszi vígan a csóka,
jó lesz ma a vacsora!
Kemény csőrrel feltöri,
kalapács se kell neki.

Sietve száll fészkére,
ott tömi a begyébe,
kár, nagy kár, hogy egyet lelt,
de nem volt több, mit tehet?

Télen zord az éjszaka,
csip-csip csóka nem bánja,
bár ma többet nem eszik,
már kibírja reggelig.

El is szunnyad serényen,
téli éjben nem étlen,
holnap talán süt a nap,
talál diót vagy százat,
a fészkébe cipeli,
s tavaszig mind megeszi.

ŐSZI KIRÁNDULÁS

Üres a strand medencéje,
színes kabinsora fázik,
erdő rozsdaszín szőnyegén,
sárga levelek tetején,
fázós szél bokázik.
Kicsi patak szalad, siet
kanyarog, keresi útját,
partján házak térdepelnek,
kéményfüstöt eregetnek.
lesik iramlását.
Almaarcú öreg néne
motoszkál a bokrok alján,
kökényt szed, meg gombát keres,
s bár a fű már itt-ott deres,
néhányat lel talán...
A fával terhelt szekeret
két fáradt ló húzza-vonja
loncsos ködbe beburkolózva,
fagyos sárban araszolva
vezet az őszi útja.
Napmeleggel mondott búcsút,
mikor útra kelt október.
Sarkát november taposta
– s közeleg már havat hozva,
jégcsizmás december.

SZERENCSÉT HOZÓ LÓHERE

Őszi kertben járok,
fák közt lépegetek,
avarban megbúvó
lóherét keresek:
négylevelű legyen,
hogyan szerencsét hozzon,
segíts, őszi napfény,
mutasd, hol találom?!
Utánam fut a fény,
megnyúlik árnyékom,
nyújtózkodva átér
bokros szakadékon.
Hidat ver két part közt:
nappal és éj között,
szeptember alkonyán
ujjongva köszöntök
sárguló fa alatt
egy szép zöld lóherét;
fel kínálja nekem
mind a négy levelét!

Míg a kertet jártam,
rám borult az este,
álmos tücsökdallal
lett a világ tele,
szeptemberi égről
hunyorító csillagok
pillogva csak lesték:
ugyan, mit csinálok?
Kinek viszem majd a
megtalált lóherét,

ritka négylevelű
kinek hoz szerencsét?
Elárulom nektek,
kíváncsi csillagok,
szerencse-lóherét
otthon kinek adok:
ki másnak, Karesznak,
kicsi unokámnak,
aki ma egy éves
– hát adhatnám másnak?!

EGÉR- VENDÉG

Megjött az ősz,
és egy egér
a mezőről
kamránkba.
Nesztelenül
fel-alá járt
s rátalált az
almára.
Mosolyogva
illatozott
nagy kosárban
a sok alma,
felcsillant a
vendég szeme:
juhé, télen
nem lesz gondja!
Jut gyümölcsből
minden napra,
szép kerek lesz
a pocakja, itt nem várja
evés böjtje, csak lelne
szalonnabőrre...
A kis egér álmodozva
bajszát pödri, úgy cincogja:
előttem terülj-asztalka,
hívogat a legszebb alma!
Tett követte gondolatát,
s megpocsékolt egy szép almát:
egérfoga
szaporázta,
kerek almát

körbe rágta,
és az alma
piros héján
mély árok fut
foga nyomán.
Hú, jól laktam,
– szól az egér –
dagadt hasamba
több nem fér,
holnap másik
almát eszem,
most pihenek,
van rá eszem.
Vesszőkasban,
ágyat vetek,
belebújok,
alszom egyet.
Derékaljnak
puha pihe,
összerágott
papír selyme
szolgálja majd
kényelmemet,
almákra hajtom
fejemet...
Itt maradok,
tetszik nagyon!
Nagyot ásít:
máris alszom!
...Jaj, mi történt,
égszakadás...?
Zöld fényben két lámpás,
hegyes karmok,
uccu máris, szent Kleofás

– ez egy macska!
Ó, de rémes,
nyeles cirok,
menekülnék,
de nem bírok:
szoknyás ember,
seprű, macska...
Merre az út,
futás, rajta,
mentem irhám,
amíg lehet,
vagy a spájzban odaveszek!
Kinn a mezőn
vár otthonom,
szalmakazal
mélyén lakom,
hidegtől véd a szalma,
igaz, nincs szalonna, alma...
de nem vadászik rám
a macska!

ITTHON A HEGYEK

Beregvidék hegye-dombja
szülőföldemre hajolva
mint megfáradt, vén emberek
hátukon púpot cipelnek;
domb hátán lénia-húzta,
nyílegyenes tőkék sora
– szőlőfürtöket dajkálva
ballagnak le a rónára.

Itthon a hegyek szelídek,
nem ostromolják az eget
ködsüveget se viselnek,
s teret adva képzeletnek,
Beregszászt körbeölelik,
vigyázgatják emlékeit.
Itt a Nagyhegy se nőtt nagyra,
nem fárad el a szem rajta;
a Kárpátok orma-bérce
szép szemhatár csipkés széle.

Ott fenn a hegyen van egy út,
ami mélybe, barlangba fut:
azon át az üldözöttek
Munkács várába mehettek.
Alagút volt a Krétalyuk?
Igaz volna? Kik a tanúk?
Csak legenda... Nincs alapja...
Bár egykor Rákóczi anyja,
hőslelkű Zrínyi Ilona
katonáknak étket, lőszert,
mondják, ez úton át szerzett...

Itt nem gőgösek a hegyek,
nem állják útját a szélnek,
gerincüket meghajlítják,
a szeleket győzni hagyják.

Ha meglátnak, köszöntenek,
már távolról integetnek
üzenik túl a határon:
gyere haza, itt vagy otthon!

SZÜRKE HANGULAT

Szürke utca: híg latyak,
fáradt szürke madarak;
komor fázó emberek
dolguk után sietnek.

Megkopott a nevetés,
szó se hangzik, vagy kevés,
a szürke ég sírdogál
tócsák híznak, térdig sár.

Ázott levél-szőnyegre
csupasz ágról peregve
hullanak a levelek,
esővíztől nehezek.

A Katalin tocsogott,
András havat nem hozott,
csak esőt, nem keveset,
s goromba őszi szelet.

Orkán tépi esernyőm:
jaj, oda van a tetőm,
az esőtől nem véd már,
nyakamba víz csordogál...

Volt ernyőm: színes gomba,
hol jár, merre, ki tudja?
A szél szárnyán messze száll,
egy fa csúcsán csak megáll...

Szeles, esős november,
hová bújhat az ember?
Undok a hangulata,
ezt a csúf őszt már unja...

...Ha november tovább áll,
jön a tél, havat szitál,
kigyúl az adventi láng,
újra szép lesz a világ!

EGYÜTTMONDÓKÁK

Esik eső, fúj a szél,
hull a fákról a levél,
az őszi szél felkapja,
ha megunja, szétszórja.

Kip-kop koppan a dió,
fejem búbján kopogó,
diófa alá ne állj,
ha őszi szél muzsikál!

Cirip, cirip, tücsökzenész,
lusta vagy, azért nem zenélsz?
Őszi eső hullott rád,
elázott a citerád?!

Sárga levélszőnyegen
sétálgatok az őszben:
hegyen, völgyön, utakon
a nyár nyomát kutatom.

Csetepaté, haddelhadd,
kiabálnak a varjak,
azt káromgják: kár, kár, kár
– ősznél, télnél jobb a nyár!

Dön-dön, dön-dön, csíkos darázs,
uzsonnázom, te mit csinálsz?
Hess, ne lopd a szőlőmet,
én kaptam, én eszem meg!

LEVÉLPILLÉK

A háztetőn falevelek
fogócskázva játszanak,
aransárga levélpillék
az ég felé tartanak.

Viharos szél űzi őket
karikázva, cikkcakkba,
a zord szelet kinevetve
felszállnak a toronyba.

Dühöng a szél haragjában:
nem jól van így, mi dolog,
erős vagyok, ügyes vagyok,
levél rajtam ki nem fog!

Sárga, őszi falevelek
nem itt a ti helyetek,
új erővel addig fújok,
míg a földre leestek!

November van, közel a tél,
kell avarból takaró,
hogy aranszőnyegre hulljon
Adventkor az első hó.

MÁRTON ATYA LÚDJAI

Márton atya sok száz éve
szegény papok sorsát élte
távol egy kis falucskában,
jámბorságban, nagy magányban,
imádkozva, böjtölgetve
a Jóistent arra kérve,
asztalára jusson kenyér,
meg annak is, ki tőle kér...

Segíteni mindig kész volt:
étel mellé áldást osztott,
adott szállást a vándornak,
nem volt híján a szép szónak,

Híre ment jó Márton papnak,
s Rómában döntött a zsinat:
aki ily szent, kegyes ember,
bíz' püspökséget érdemel!

Két bíboros útnak eredt,
útjukat nem állták hegyek,
a kis falut meg is lették,
Márton atyát otthon hitték:
háza nyitva – de ő sehol!
Szólítsuk, itt van valahol...
A templomban?! ... Jártunk már bent,
kereszt előtt nem térdepelt...
Hát a szomszéd, ő sem látta?
Nem, otthonát el nem hagyta...
Jaj, Jézusunk, mi lett vele?
Csak nem a kútba esett be?

Dehogy esett, nem lett baja:
elbújt, be a libaólba!
Ott kuksol a ludak között,
s azt motyogja: nem lesz püspök!
Ám a libák – bánatára! –
elárulták kiabálva...
Haragjában Márton atya
libát evett vacsorára!

MÁRTON-NAPI LÚDSZÉPSÉG

Martina sétára,
ludak mennek százszámra:
szépségverseny libáknak,
választása királynak.

Mily galiba! Jön egy liba,
billeg fején
a kalapja,
nyakában sál, táncolva száll,
orra piros
– a lúd ivós,
imbolyogva viszi lába,
s be is dőcög
a kocsmába!
Ejnye liba,
ez nem helyes,
menj csak haza,
nem vagy nyertes!

Itt a másik libalány,
ennek terem
babér talán:
kecsesen lép, szépen lép,
gyöngykoszorú
ékesíti a fejét,
kalárist hord nyakába',
lábán bocskor, fénylő
sárga;
fehér tolla
frissen ragyog,
bólogatva
köszön nagyot

a sok bábész
gyereknépnek,
s őt választják
a legszebbnek!
Márton-napi győztes liba,
dehogy kerülsz
a fazékba,
sose leszel ludaskása
– ígéri büszke gazdája.

MEGJÖTT A TÉL

Megjött a tél, hull a hó,
nyújtózkodik a szánkó,
átaludta a nyarat,
az ősz mögötte maradt;
ideje felébredni,
s dolga után indulni.
No de mi keltette fel?
Sokszólamú hang felel:
gyerünk szánkó, ebadta,
felülünk a hátadra,
vár a vidám gyermekhad
a szánkózás indulhat!
Repíts hegyen-völgyön át,
lessük meg a tél útját:
hópillék, fehér pelyhek,
szépítgetik a telet,
jut bokrokra és fákra,
Mikulás szakállára,
Karácsony se lép sárba
– minden gyerek ezt várja!

Úgy szép a tél, ha fehér,
mikor a hó térdig ér,
s ha szánkóztunk, síeltünk:
kályhasutban pihenünk!

ADVENTI LEVÉL

Ma van Advent első napja,
karácsonyfát rajzolok,
ágaira díszek helyett
papírlapot aggatok.

Sok aprócska kis levelet,
színeset, harmincegyet,
karácsonyig minden este
kitöltök egyet-egyét.

Jézuskával így tudatom
karácsonyi kérésem,
az angyalka elolvassa,
s elhozza mind, mit kértem.

Elsős vagyok, tudok írni,
ismerem a betűket,
tanár néni a suliban
megtanított bennünket.

A betűkből gyöngyszót fűzök,
rákerül a papírra,
girbe-görbe gyöngyöm-betűm,
ne nevesd ki, angyalka!

... Én SMS-t írtam volna,
ám anyukám úgy tudja,
karácsonyi angyalkáknak
az égben nincs mobilja...

Szót fogadtam, kész a fenyőm,
minden ágán van levél...
Karácsonyig nincs ennyi nap...
a sok kérdés mit sem ér!

Anya kedves, megvigasztal:
ne keseregj, meglátod,
az angyalkák tudják dolguk,
mit nagyon vársz, megkapod!

ADVENTI MISE

Adventi hajnalon
lépkedek a csendben,
dércsipkés ág ezüst
port szítál felettem.

A templom ajtaja
kitárva hívogat,
lámpák álmos fénye
simítja arcomat.

Zsolozsma, halk ének,
lélekből fakadó,
szívből jövő, csendes,
mégis messzehangzó –

Szeretetnek hangja,
ami hitben fogant:
látni az ajkáról
gördülő hangokat,

fehér galambokként
szállnak fel az égre,
fogadni karácsonyt,
égi áldást kérve.

Roráté: áhítat,
várakozás, öröm,
Megváltónk érkezik,
imával köszöntöm!

JÉZUS SZÜLETÉSNAPIJA

Magányosan, téli éjben,
áll Jézusunk kinn szerényen.

Ez az este róla szól,
ma rá várnak, tudja jól,

Fényben úszik ország-világ,
csillognak a karácsonyfák.

Csomagokkal megrakodva
siet a sok ember haza,

asztalokat megterítve
készülődnek Szentestére:
megszületett Isten fia,
ma van neki születésnapja.

A Megváltót ünnepelve,
ajándéknak örvendezve
bontogatnak csomagokat,
imádkozni már nem szoktak!

Körbe állják a fenyőket,
víg nótákat énekelnek,
újdivatút, pattogósat,
amik nem a hitről szólnak.
Feledik az ünnepeltet,
kis Jézusról nem beszélnek,
az áhítat divatjamúlt,
templomfalak közé szorult...

Jézus tekint fel az égre
a könnyeit törölgetve:
Atyám, engem ünnepelnek,
lásd, vendégnek mégsem kellek –

Hová tűnt a hit, szeretet?
Uram, nyisd meg a szíveket!

TÉLVÉGI ÉJSZAKA

Megy a télvégi éj:
puhán, szürkén elszáll,
s beoson szobámba
a hajnali homály.

Álmosan pislogva
takaróm simítja,
árnyék nem kíséri,
útját el nem állja.

Imbolygó magányát
halkan, sóhajtozva,
huhogó szerenád:
bagoly hangja oldja.

Nyírfá ágán gubbaszt,
onnan szól danája,
huhog egész éjjel,
hajnalban is fújja:

hú-hú, ismételi,
ennyi a nótája,
álmom falán kopog,
szobám visszhangozza.

Paplan alá bújva
lelek menedékre,
elringatna a csend,
csak lenne már végre!

A derengő hajnal
velem együtt unja,
ezért korán ébred,
s a helyét átadja

új nap reggelének,
a napnak a fénynek.
Szól a bagoly: vége,
elnémul az ének!

BOHÓCPANASZ

Én vagyok a kis bohóc:
hajam csepű, kese kóc,
gombócorrom nagy, kerek,
arcomon festett szívek.
Bojtos, zöld bohócsipka
billeg fejemre csapva,
csörgősipkánál nincs szebb,
nem is adnám senkinek!
Selyemből szabott ruhám
anya varrta, illik rám,
kezes-lábas, felemás:
aranyszín, lila, pompás.
nyakamon fodros gallér:
dísze csipke, körbeér;
a gombokkal van dolgom
amíg őket gombolom;
kettő kicsi, öt nagyobb,
százszor mellé gombolok!
Azt is érdemes tudni:
cipőm orra kunkori,
csetlek-botlok, ugrálok,
ha csinnadrattát hallok.
Tudok bukfencet vetni,
mégse vagyok igazi
cirkuszos, vidám bohóc,
nevettető fővadóc,
ki a porondon ugrál,
festett szája be nem áll,
akire vár mindenki,
minden gyerek szereti...

Itthon csak unatkozom
s a kutyámnak mutatom:
jól tudok bolondozni...
Szokott a bohóc sírni?

Anya vigasztal, nevet:
ne keseregj, te gyerek!
Felnősz, s beállsz bohócnak,
most örülj a farsangnak!

JÁTÉKOS KÉPZELGÉS

Egy szürke téli délután
ülök a szobámban,
míg szüleim jöttét várom,
játszom egymagamban.
Elképzeltem egy játékot,
csudavidám, remek,
kitaláltam mindenfélét,
mondjam el? Figyeltek?
Korán este felébredve
a paplant felöltöm,
fogkefémmel a hajamat
borzasra fésülöm.
Kedvencemet reggelizem:
harapok kakaót,
iszom mellé három kiflit,
virslibőrhöz valót.
Letakarítom az asztalt,
majd megdicsér anya,
a kukában talált morzsát
mind szétszórom rajta.
Indulok az iskolába,
már nagyon sietek,
eltoporgok hát egyhelyben,
hogyma első legyek!
Krétaporról bemázolom
a fekete táblát,
s felírom vizes szivaccsal
a napnak dátumát.
Aztán felelni szólítom
tanító nénimet,
mert jól felelt, jó jegyet kap:

egyest, szép kövéret!
Délben, mint egy beteg csiga
száguldok ebédre,
nagyanyókám bogáncslevest
tálal a bögrémbe.
Ecetfán termesztett krumplit
eszem majd hús helyett
sósuborkás mézeshagyma
lesz a mai desszert.
Még delelőn ragyog a hold,
hívna az erdőbe,
vendégségbe vár két varjú
az ágak hegyébe'.
Esteledik, felkelt a nap,
gyomrom korog nagyon,
sült tejfölnek szagát érzem,
megyek és bekapom!

KÖDÖS JANUÁR

Sóhajtozik Január,
tócsák között, tices-toces,
szégyenkezve gondolja:
télben ilyen licspocs!
Náthásak a jégcsapok
csöpögős az orruk,
könnyezve panaszojják:
jaj, végünk van, tudjuk...

Tegnap még zord hidegben
híztak a jégrojtok,
hó fedte az utakat,
hóember vacogott –
Ma hólében tapicskol,
rogyadozik lába,
eső mossa kobakját
olvad hóbundája.

Hol hideg van, hol meleg,
kutyának sem való,
ezért beteg mindenki –
fagy kell télen, meg hó!

Csak a rigók, feketék
fütytyögnek vidáman,
seregelve pancsolnak
a sáros tócsákban,
éjsötét tolluk ragyog
mossák a tél piszkát,
nekik jól jön a zuhany,
így az esőt várják.

Azt már nem! – szól Január
megrázva szakállát,
s hóval festi fehérre
a rigók dolmányát:
tudjátok meg, ki az úr!
Fürdés, tél derekán?
Jégpáncél nő reggelre
minden tócsa hátán!

HAVAS FEBRUÁR

Hó lepte út hátát
sebzi léptem nyoma:
szűzi fehér leplén
vágok csapást rajta;
megyek februárnak
álmos másodnapján,
távolról harangszó
visszhangja köszön rám.
Hóvarázstól némák,
dermedtek az utcák,
hó súlyát cipelik
görnyedezve a fák.
Fuvallat szavára
feléled egy óriás,
ezüstöt szitáló
vén fa, fehérbundás,
s vállamon palástként
ül meg a lehulló,
szelíden neszező
csillogó porka-hó,
majd meg vad szél viszi
táncba az ágakat,
s a csúf varjak fehér
galambokká válnak.
A szemhatár szélén
Őrt álló Kárpátok
sziklabarlangjain
ma nyílnak az ajtók:
álmos mackószemek
kutatják a tájat,
merjék-e otthagyni

a jó puha ágyat?
Gyertyaszentelő van
– vajon honnan tudják?
Elárulta a szél?
Vagy a telet unják?
Bóbitás kismadár
Alig-súly alatt
a hó nem törik meg,
érintetlen marad,
ő válaszol nekem
vidáman pityegve:
érezni a tavaszt,
ott él a szívekbe’.

Kisvárdá, 2010. február 2.

HÚSVÉTVÁRÓ

Aranyágnak aranyhaját
böjti szél fésülgeti,
szálanként megcirógatja,
alákap, lebegteti.

A hajlékony aranyvesszőn
szél karjában föl meg le,
csodás hangú kicsi madár
hintázik énekelve.

Dicsérgeti az aranyág
tavaszias szépségét,
permetező aranyszirom
ékesíti énekét.

Húsvétváró pompájáról
a szép aranyvirágnak
ódákat zeng a kismadár,
s hirdeti a világnak:

a napocska fenn az égen
végre nemcsak világít,
meleg fénye felkeltette
az aranyfa ágait;
ünneplőbe, színaranyba
öltöztette sietve,

kertek alatt itt a Húsvét,
a szép tavasz ünnepe.

Zöld bársonyán a tavasznak
– hirdetve feltámadást –,
jön a Húsvét, a hozsannás
s feledteti Kajafást,
kereszthalál szörnyű kínját,
Isten Fia halálát,
ki megváltott bűneinktől
– hozd el, Húsvét, áldását!

EGYEDÜL

Oly furcsák most
az emberek:
magukban beszélnek,
magányosak...
Nincs barátja
egynek se szegénynek!
Ezt gondolom,
hiszen látom
sokszor: utcahosszat
megy egy ember,
közel senki,
ő meg vitatkozzat,
még kezével
is mutogat,
legyint, emelgeti,
mérgesen szól,
ha rosszat mond
neki a Nagy Senki...
Jön a másik,
az is beszél
és ő is magában,
míg oviba
visz anyukám,
én csak tátom szájam:
jé, a nagyok
is beszélnek
kitalált baráttal,
te meg anya
kinevettél,
hogy fantáziáltam!
Emlékszel még?

Tegnap este,
mikor a szobámban
egy árva szót se szóltam...
Anya nevet:
de kisfiam,
nézd meg jobban, kérlek:
fülükön a
telefonjuk,
mind abba beszélnek!

HALK ESŐ

Ősrégi szavakkal,
mely maga az Idő,
lágyan, moll dallamban
sustorog az eső.

Volt-hol-nem-volt... dúdol
karcsú fűszálaknak,
esőtől csillogó
büszke, öreg fáknak,

bokorban rejtőzve
bujkáló rigónak,
kit az eső elől
a lombok sem óvnak,

magányos padoknak
a park vizes útján,
egyszervolt pároknak,
kik mi voltunk talán...

A régi házunknak,
hol emlékek élnek,
kopott gyalogútnak,
melyen elhalt lépted.

A múltat idézi,
mert ura az Idő,
sóhajos énekén
szomorkodni késő.

FÁK

Te ezt hitted volna?:
vízesés minden fa!
Fölfelé fut a víz,
végcél: a fa lombja.
Föld alól jön a víz,
fagyökér szállítja,
s forrásvizet ihat
a fa minden ága.
Éltes, koros fákat
e zuhatag éltet:
lombjuk sóhajtása
az ózon, az élet;
matuzsálemkorú
fáknak redves ága
soká él, lombot hajt,
s madár, mókus lakja.
Karjukat terjesztve
birkóznak szelekkel,
megvívják harcukat
a múltó évekkel,
s ha egy öreg fának
árnyékában ülünk,
régvolt századokat
leshet törzsén szemünk.

A vénülő fákat
óvjuk és vigyázzuk:
tanúi a múltnak,
a Földnek, mely otthonunk.
Nélkülük elvesznénk
mi, s a kerek világ,
hát szeresd a fákat,
s ültess még sok kis fát!

IRKA-SZÜLINAP

H ogy elmúltott húsz esztendő,
Ú gy szállt el, mint gyors madár,
S uhanva az idők szárnyán,
Z engve vers, mese hangján.
É vek jöttek, évek mentek,
V an rá tanúnk: az Irka!
E zrek várták és olvasták
S őt, többen is, ki tudja...
A dott sok örömet, tudást,
Z ászlóvivő, egyetlen,
I gaz szívvel köszöntsük ma,
R ászolgált ez ünnepen, s
K ívánjunk még bő száz évet
A z Irkánknak – így legyen!

A HÓNAPOK ILLATA

Télszagú a *Január*,
térdig hóban, jégen jár,
csilingelő jégcsapok
szikrát szórnak, csillagot.

A *Február* hószagú:
van hóvirág és kátyú,
hólében fürdik a nap,
ám éjjel még úr a fagy.

Márciusi kikelet
ibolyákat ébresztget,
ringat üde földszagot
– ilyenek a tavaszok!

Április kócos, vidám,
virág nevet földön, fán,
szél hordozza illatát,
megérkeztek a gólyák.

Langyos éj, csodálatos,
csalogánydaltól hangos,
illatozik orgona:
erről ismersz *Májusra*.

Réten jár a *Június*,
térdig zöld fűben tapos,
selymes fű kaszára vár,
szénaszagú a határ.

Július kalászt érlel,
kombájn zúg, magot csépel,
folyóparton napozva
lel rád a nyár illata.

Tarlóillat, fáradt rét,
gondolkodó gólyanép,
ködöt ringat a hajnal:
együtt jár *Augusztussal*.

Útrakelő fecskehad,
Megtelik a sulipad,
üstben rotyog a lekvár:
Szeptember illata száll.

Szőlőszüret, mustillat
az *Október* így vígad,
álmos sün és mormota,
készül téli álmra.

November: gyertyaillat,
síron fénylő sok csillag,
szép adventi koszorún
az első gyertya kigyúl.

Fenyőszagú *December*,
üdvözli a hóember:
legyen fehér Karácsony,
diós-mákos kalácsom!

CIRKUSZVARÁZS

Jártál-e már cirkuszban?
Ha teheted, menj el!
Csodát látsz majd, míg bámulsz
tágra nyitott szemmel.
Hallgasd meg, most elmondom,
mit látsz ott jókedvvel,
kik azok és mit tudnak,
mit nem felejtessz el.
Kezdődjék hát a műsor,
a cirkusz varázsa,
figyelj jól és hinni fogsz
a valós csodákba':
cintányér csattan, trombita harsan,
porondra szólít az ősi műfaj:
idomárokat,
műlovarnóket,
víg bohócokat,
tűznyelőket...
Zsonglőrök sorjáznak:
ép tojást dobálnak,
ami meg leesik
jó lesz rántottának,
csak hogy ilyen csúfság
cirkuszban nem eshet:
boszorkánymód gyorsak,
ügyesek a kezek!
Kötélen táncol fenn
a kupola alatt,
– jaj, jobb fel nem nézni
mert le is zuhanhat –,
a szép artista lány, ki szaltózik, ugrál,

röppen, mint egy madár,
szárnya sincs, mégis száll!
Jönnek a tigrisek:
az egyik hófehér, idomár szavára
felugrik, nem henyél,
aztán hét elefánt, lapátfülük libeg,
egymás után sorban, két lábon tipegnek.
Kevély lovak hátán lovagolnak állva
aranyhajú lányok, ostort pattogtatva.

Háló nélkül mászik, csüng fejjel lefelé
egy izmos Pókember:
van, aki követné?
Halálkerék forog, őrült-vad iramban,
akit körbe röpít,
szinte láthatatlan.
Harsog a nevetés
a cirkuszsátorban:
csetlő-botló bohóc
fején pléhvödör van:
kobakjára szorult, nem szabadul tőle,
pedig bukfencezni, dobolni szeretne!
És van még sok egyéb,
Amit mind látni kell;
Csoda hely a cirkusz
– higgy nekem és menj el!

LÉPEGETŐ BABACIPŐ

Tipi-topi topogó:
apró lábon kopogó,
kicsi babacipőcske
lépeget, megy előre.

Magában jár a cipő
– rózsaszínű, kimenő...?

Kis Renáta viseli,
első lépését teszi!

Két kezemet kitárom,
Rencót így invitálom:
gyere kincsem nagyihoz,
kicsi cipőd ide hoz,
ingó-bingó kisvirág,
ölelő karom vár rád.

Hopp, lecsüccsen a baba,
nincs baj, a szőnyeg puha,
nem pityereg, megpihen,
körbe pillant: van ilyen!

Talpra tornázza magát,
felém küldi mosolyát,
kettőt lép, tipi-topi,
kacaja cseng: tud járni!

BÁBOS MONDÓKA

Ali Baba az én nevem
lámpásomat elvesztettem,
keressük meg, kedves komám,
mese szárnyán jöjj el hozzám.

Csörgősipkás bohóc vagyok,
szeretnek a kicsik, nagyok,
a porondon bukfencezek,
jót nevetnek a gyerekek.

Hősnek ismer, aki szeret,
én védem meg a gyengéket,
a rosszakkal jól elbánok,
csuda dolgokat csinálok.

Öt kis boci, fekete,
kiballagnak a rétre,
vár ott rájuk füvecske,
lesz estére tejecske.

Trombi vagyok, az elefánt,
van agyaram, ormányom,
szeretem a banánt, szénát,
Afrika az otthonom.

Vízben élő Breki béka,
nyakig merül az iszapba,
az éjszaka hideg már,
őszi úton a tél jár.

A farsangot nagyon várom
a kutyakopogóst járom,
ebugatta, de jó buli,
gyere, ropjuk együtt, nyuszi!

Én vagyok a nyuszika,
kedvencem a káposzta,
szeretem a farsangot,
bukfencezek, táncolok.

KÓBOR CICA

Sír valahol egy cica
– honnan jöhet a hangja?
Bokrok alján nem látom,
se a villanyoszlopon,

se a házak ereszén
– merre nyávogsz, te szegény?
Messzehangzik panasza,
sajnálkozom őt hallva.

Jajongása keserves,
hol a gazdád, nem keres?
Nézek erre, amarra,
egy itt álló autóra:

kerekei közt sehol,
mégis itt van valahol...
Motorházból sír hangja,
jaj, hogy másztál be oda?!

Nincs baj, megjött a gazdi,
a kis szutykost kimentti:
olajfoltos állatka
belefér a markába.

Ejnye, buta cicája,
beszöktél a garázsba?!
Világot látni vágytál,
s motorházban megbújtál?!

Selyemszórú dorombol:
tudom gazdám, haragszol...
Szidjál csak, megérdemlem,
de mosdass meg, azt kérem!

HISZED, AMIT MONDOK?

Éj botorkál a sötétben
nincs egy csillag sem az égen.
Hiszed?

Hiszem.

Öreganyád tyúkóljában
elbújtak mind a szalmában.

Hiszem.

Nem szór fényt a Hajnalcsillag
napkeltére csóvát csillant.

Hiszem.

Rongyos térkép az ég fala,
lik-lyuk, gödör maradt rajta...

Hiszem.

Tejbe fulladt rég a Tejút,
egér után ott macska fut.

Hiszem.

Felborult a Göncölszekér,
törött rúdja a földig ér.

Hiszem.

A Nagymedve búsan ballag:
odalett a csillagbarlang.

Hiszem.

Fiastyúknak sok száz fia
katlan alatt kapar, kutat;
mikor aztán Kaszás csillag
egyét suhint, magot kapnak.

Hiszem.

Katlan kalap csibefejre:
illik bizony mindegyikre,

s ha illendően megemelik,
fejük tökből, mindegyik.

Hiszem.

Tökfejeknek csőre, szeme,
megnézheted... Lessél csak be!
Ott benn a tűz fénye játszik,
nagy üst alatt parázs izzik:
békát süt épp a nagyanyád,
Hold fényénél lesz vacsorád.
Hiszed?
Jól figyeltél? Sokat mondtam –
Mondd meg nekem, hányról szóltam!

JÁTÉKOS MÓKUSKA

Odúlakó mókuska
– légtornász-akrobata –
bukfencezik a fákon,
himbálódzó ágakon.
Szaltót vetve kecsesen
nem bánja, hogy meglessem,
szökken-illan mint szikra
egyikről a másikra.

Bemutatót tart nekem:
megül vékony ághegyen,
aztán bátran, ügyesen
eltűnik a repkényben.
A fák törzsén szánkózva,
ágakon ringatózva
rám villantja gyöngyszemét:
mutassam, mit tudok még?

Azt, hogy töltve kedvedet
innen hozzád lemenjek?
Te se jössz fel énhozzám,
nem tudsz mászni, kiskomám!
Pedig az az igazság,
fentről szép ám a világ,
innen látni messzire,
el a világ végire.

Kicsit attól tovább is:
öreg hegyek csúcsait,
domb nyergében diófát,
ágán dió-fiókát,

jó sokat, vagy százegyet,
abból százat megeszek –
Nincs jobb, mint a friss dió,
vagy egy marék mogyoró!

Kúszok, ugrok, sietek,
ma diót szüretelek.
Vörös farka megvillan:
hol a mókus, merre van?

ALTATÓ

Fut, bukdácsol a Tisza,
fecserész a hangja,
monoton danájával
altat, mint jó dajka.
Hegyek szülte szép folyóm
emlékkútból itat,
beoson az álmomba,
átölel, elringat.
Szelíd dallal simogat,
a fülembe suttog:
 emlékszel, volt egy kislány,
 ki titkokat tudott...?
 Értette a patakok
 beszédes zenéjét,
 könnyező parti füzek
 titokzatos nyelvét;
 olvasott a kavicsok
 ezernyi színéből,
 leste, miért lesz ezüst
 Tiszának vizétől;
 tudta, mily selymes a fű,
 a homokfövényen,
 mely aprócska lábnyomát
 nem őrzi már régen;
 mohos sziklát vallatott,
 nyúlt odúkba, résbe,
 rák ollója sebezte
 ujjait véresre;
 hegy oldalán guggoló
 kis faházak látták,

hús szellő simogatta
könnyáztatta arcát...
Réges-régi gyermekkor,
elvitték az évek,
köszönöm, kedves Tiszám
a sok szép emléket,
minden más lett, csak a víz
csacsog úgy, mint régen,
s a Mencsul maradt örök
a kék messziségben.

MESÉLŐ VERS

Útilapu, zöldellő:
kerek selyem napernyő,
ráhajlik a patakra,
csacsogását hallgatja.
Sietve fut a patak,
mohos kavicsos szalad,
ezüstös a víz fodra:
permetet hint a partra.
Zúgókat alatt mély meder,
pisztrángoknak rejtekhely,
szikla tövén tanyáznak,
sima tükrén cikáznak.
Óriás lapu szára
ráröppen egy madárka,
színes, kedves, nincs súlya,
szerényen szól a hangja,
majd trillázva énekel,
körben szikla, hegy felel;
visszhangzik a völgy fala,
apró, zöld gyík ül rajta:
gyöngyszemét csillogtatja
lúktet pöttyös kis torka.
Némán, meg sem mozdulva,
az idillt nem zavarva,
mint egy jól nevelt vendég
üldögélek csendben rég;
vadvirág, illat, béke,
napfény csorog a rétre,
nyár van. S én itt lehetek...
Jól ismernek a hegyek...
Felém int egy lóhere,

négyet számlál levele:
szerencsét hoz az nekem,
letépem, hazaviszem.
Fejem fölött kupola:
hegyek válla megtartja
azúr égnek kék selymét,
vadászölyv sziluettjét –
Őrtálló vén fenyőfák,
hozzám szólva suttogják:
jövőre is várunk rád,
mondunk mesét, látsz csodát!

Rahó, 2013. július

REGGELI FOHÁSZ

Istent minden reggel
imával köszöntöm,
ahogy két szememből
az álmat kitörlöm.

Összekulcsolt kézzel
így kezdem fohászom:
az éjre új nap jött,
köszönöm, Jézusom!

Az utamon ma is
járj előttem, Uram,
hogy követhesselek,
s minden percben tudjam:

ki rád bízta magát,
Te azt el nem hagyod –
Uram, hiszem szavad:
ne félj, veled vagyok!

Én Atyám, őrizd meg
ártatlan lelkemet,
felnőttként is tartsd meg
gyermeki hitemet,

adjál egészséget,
áldd meg családomat,
ne hagyj, hogy bántó szó
hagyja el ajkammat!

Ments meg bajtól, bűntől,
segíts ma jót tennem,
mindennapi imám
ezzel zárom. Ámen.

PITYERGI

Sírós fiú Pityergi,
szeme könnyekkel teli:
folyton-folyvást kesereg
– láttál már ily gyereket?

Mindenért panaszkodik,
durcásan megsértődik,
dül-fül a szobájában,
búslakodik magában.

Haragszik a húgára,
mérges a kakaskára:
kukurikú! – szólt hozzá,
s görbe szemmel nézett rá!

Mi történt? – kérdezgetem.
Hugi azt mondta nekem...
Mit mondott, rontom-bontom?!
Mit is... jaj, már nem tudom...

Megvan mégis, azt kérte:
a hintáról száljak le,
ő szeretne ráülni,
kismadárként repülni!

Ejnye már, ezért sírni?!
Így lettél te Pityergi!
Szipogós a haragod,
egérnépet itatod,

álló napod csak panasz,
vidám dolgot nem mondasz!

Ősszel vár az iskola:
Pityeregve jársz oda?!

Ha sokat hull a könnyed,
elázik a füzeted,
minden gyerek kinevet,
csúfolódnak majd veled!

CSÚFOLÓDÓ 1.

Erik, famobilra telik.
Bettike, virul, mint az estike.
Adrienn, mikor kimegy, sosincs benn.
Kornél, lapáttal sót ennél.
Bence, kormos a kemence.
Vanda, kész minden kalandra.
Anita, lehajítja a hinta.
Melinda, fut, akár a tökinda.
Hajnalka, kakas kelti hajnalba'.
Dzsenifer, rozsdás biciklin teker.
Zoltán, szó akadt a torkán.
Evelin, ne bambulj el a semmin.
Renáta, szeplőt érlel a háta.
Dóra, elüti egy óra.
Ildikó, itt a lyukas ládikó.
Norbert, paszulykaró elvert.
Kriszti, nem áll jól a hiszti.
Abigél, jajgatástól jót remél.
Réka, dől vele a létra.
Barbara, nyurgább, mint az agara.
Balázs, megcsípte a darázs.
Melissza, a tejfelt köcsögből issza.
Anita, a patak vizét kiitta.
Patrik, pincelyukban lakik.
Kincső, két markodban kémcső.
Johanna, piros jonatán alma.
Nikolett, a mosolya odalett.
Alexa, pénzre ásít a buksza.
Bíborka, bodor haján kalapka.
Gergő, füled két nagy csengő.
Richárd, fába szorul bicskád.

Glória, fején plébából glória.
Jácint, mindig ufót lát kint.
Pálma, megrúgta a láma.
Noémi, nyusztól is tud félni.
Valér, szakállá térdig ér.
Ivett, kenyérmorzsát evett.
Milán, madártejet kíván.
Zita, lyukas ócska szita.
Zsombor, elfogyott a jó bor.
Csilla, rozsdás a favilla.
Csenge, beleszól a csendbe.
Mariann, futkosástól jól kivan.
Dorina, púpos tányér hajdina.
Tita-Titanilla, kell-e ezüst villa?
Boglárka, hétpöttyös kis bogárka.
Viktória-Viki, a vizet méri ki.
Diána, kalapja egy kispárna.
Roland, üknagyapja holland.
Zsolti, a szemfoga bolti.
Mátyás, a jó szóért hálás.
Elvisz, elvisz a víz!
Dominika-nika, tangóharmonika.
Gábor, garázt épít sárból.
Kinga, körbejáró inga.
Ferenc, sós, ropogós pereg.
Levente, a lekvártornyot bevette.
Zsanett, zsákon bukfencezett.
Petra, békát vet a partra.
Aurél, minden szava hamut ér.
Szintia, szakad a kötélhinta.
Flórián, fennakadt a barackfán.
Vanessza, a vasszeget hozd vissza.
Szilveszter, száján szárad a szeder.
Máté, csuhád egy baráté.

Barnabás, seprűnyéllel árkot ás.
Krisztofer, hosszú felkiáltó jel.
Rebeka, dróton jár a dereka.
Gvendolin, sírós hangja mandolin.
Sámuel, csak a csudán ámul el.
Odett, ma omlettet evett.
Gyurka, kell-e véres hurka?
Kitti, kiscicádat vidd ki!
Lídia, hív a csengettyű hangja.
Károly, kötélhágcsón táncol.
Móni, a csacsid nem póni.
Claudia-Dia, soha nincs radírja.

CSÚFOLÓDÓ 2.

Annabella – ne nézz balra!
Bianka – búbos banka, kontyoska.
Beáta – szemét, fülét bezárta.
Hunor – hun riog, hun magol.
Izaura – tíz vízóra.
Jázmin – nótát játszik bármin.
Kármén – kiált: kárba mentem.
Laura – a székre ülj, ne lóra.
Leila – a ruhája jajlila.
Dávid – a fájós fogad szívd!
Boglárka – bokorlakó bogárka.
Nikolett – hámlik bőröd, odalett.
Illés – meleg kabátbélés.
Vivien – vizes batyud vidd innen.
Maxim – elhúzott egy taxin.
Levente – vassisakját levette.
Arnold – a makit sose majmold.
Vilmos – elvisz a villamos.
Kevin – káposztát kever kinn.
Édua – öregapja pápua.
Barnabás – barna bőrén forradás.
Tünde – belevész a füstbe.
Bulcsú – fájdalmas a búcsú.
Gréta – háromágú létra.
Anett – beszorult a patent.
Iván – inni italt kíván.
Lili – ciki ám a dili.
Dalma – férges piros alma.
Edgár – füled csupa lekvár.
Valter – rád borult a malter.
Flóra – taníts meg a jóra.

Emese – amit mondtál, csak mese.
Nándi – a szád ne tátsd ki!
Rafael – tele hassal alszik el.
Edit – rád se hederít.
Kristóf – elrozdált a vassróf.
Tímea – nyakéke egy kámea.
Benjámín – hátramenve siet kinn.
Milán – hol termettél, mi fán?
Tibor – cirokból nem lesz bor.
Balázs – belebök a darázs.
Blanka – pelyhes tolla tarka.
Boldizsár – trombitája rézmozsár.
Sebestyén – térden csúszik a mezsgyén.
Roxána – Rexi kutya barátja.
Ákos – szája széle mákos.
Ramóna – hasra esett a hóba’.
Zalán – fára futó lián.
Borbála – táncra termett falába.
Zsuzsanna – zsurlóval teli párna.
Mónika – jó barátja Tónika.
Szilvia – eperfán nő a szilva.
Daniella-Ella – zengő tarantella.
Kamilla – ha megiszod, gyógytea.
Henrietta – haját hering lerágta.
Ferenc – rád borult a kredenc.
Orsolya – a szomszédod csoroszlya.
Krisztofer – kiszáradt folyómeder.
Borbála – borban ázik a lába.
Ádám – vaspánt van a lábán.
Dénes – eltörött a mécses.
Klára – nem jön tegnap mára.

CSACSIFÜL

Rúg-kapál a kis számár.

Én is.

Két fülével kalapál.

Én is.

Út porában hentereg.

Én is.

A szutyoktól koszos lett.

Én is.

I-á, i-á – ordítja.

Én is.

Lábát égnek fordítja.

Én is.

Lerúgja a csillagot.

Én is.

Dicsekszik: számár vagyok!

Én is.

A csacsi makacs állat.

Én is.

Csakis négylábon járhat!

Én is

Szamárkórót ebédel.

Én is.

Az árokban letérdel.

Én is.

Nyakig sárban heverész.

Én is.

Roszzat tenni mindig kész.

Én is.

Kérdi, ki a barátom?

Én is.

Csak púp vagy a hátamon.

Én is.
Ki kéri, hogy megrúgjam?
Én is.
Ki a buta, hadd tudjam!
Én is.

TERVEZGETÉS

Sötét van, eljött az este,
mégse jön álom szememre,
azt tervezem, hogy mit tennék
ha varázslóinas lennék:

Mondjuk, lesz majd egy üvegem,
a két fülem beleteszem,
bedugom az üveg száját,
úgy hallgatom a csend hangját.

Vagy ha volna füstös kotlám,
elbújtatnám benne kutyám
fehér szőre kormos lenne,
a postás rá se ismerne!

Vennék két szakállas kecskét,
kecsketejet reggeliznék,
nyalnának sót, adnék vizet,
megérteném, mit mekegnek.

Tízakós hordóm lehetne,
ott tanyáznék reggel-este,
és mert hordó-házban laknék,
híres filozófus lennék...

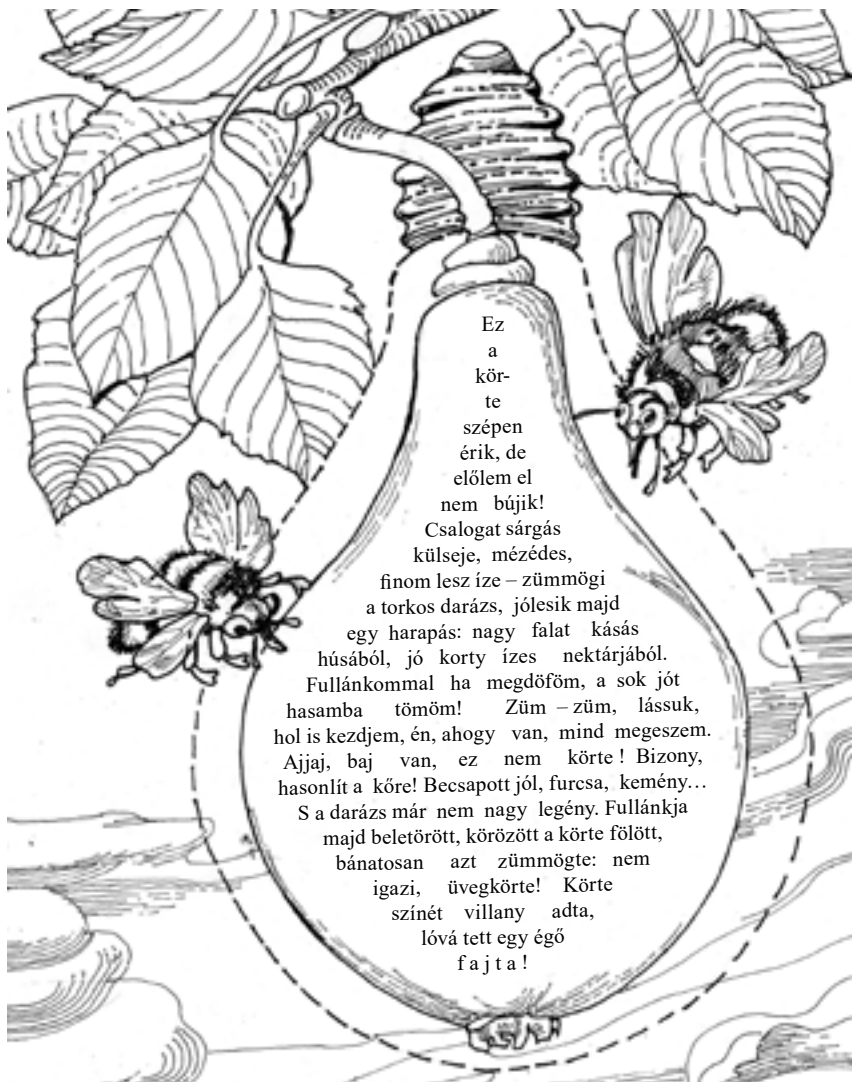
Hétmérföldes csizmát húznék
a padláson kincset lelnék,
ükapám csizmahúzóját,
szépen szóló fűzfasípját.

Varázslóként égen járnék,
Ott a Holdra ráköszönnék,
láthatatlan köpenyemre
csordogálna ezüst fénye.

Van még tervem, azaz lenne,
de álom jött a szememre...
Holnap reggel elárulom,
ha előtte megálmodom!

A DARÁZS PECHJE

Játékos körtevers

Ez
a
kör-
te
szépen
érik, de
előlem el
nem bújik!
Csalogat sárgás
külsője, mézédese,
finom lesz íze – zümmögi
a torkos darázs, jőlesik majd
egy harapás: nagy falat kásás
húsából, jó korty ízes nektárjából.
Fullánkkal ha megdöföm, a sok jót
hasamba tömöm! Züm – züm, lássuk,
hol is kezdjem, én, ahogy van, mind megeszem.
Ajaj, baj van, ez nem körte! Bizony,
hasonlít a körte! Becsapott jól, furcsa, kemény...
S a darázs már nem nagy legény. Fullánkja
majd beletörött, körözött a körte fölött,
bánatosan azt zümmögte: nem
igazi, üvegkörte! Körte
színét villany adta,
lővát tett egy égő
fajta!

TARKABARKA FÜLLENTÉSEK

Április van, elseje,
virágzik a derelye,
lesz ízes barátfüle,
csak le ne fagyjon egy se!

Makaróni, fák virága
szirmát hinti a világra,
az olaszok ünnepelnek:
makarónit szüretelnek.

Mekegő kecskegyerekek
a fákról lángost legelnek,
tányérnyi lángosok nyílnak,
sajtos is van, attól híznak.

Két kismalac jó kedvvel
zsíros moslékot vedel,
ez való a malacnak,
ha kérsz, neked is adnak.

Kislibának koszorúja
pipitérből van megfonva,
ha megunja virágdíszét
teletömi vele begyét.

Kanálfulű nyuszika
hátára ült Erzsike:
gyí, lovacsám – biztatja –,
érjünk haza ebédre!

Megvadult a hintaló,
háta-st dobott kis Palkó:
megállj, te faparipa:
gyalog megyek oviba!

VERSEK SZÓLÁSOK

A nappalnak szeme van,
az éjnek meg füle,
aki másnak vermet ás,
maga esik bele.

Aki szokott hazudni,
az lopni sem szégyell,
s aki egyszer hazudik,
hitet nem érdemel!

Aki gazdag, ha bolond is,
őt okosnak tartják,
mesterséget azok tudnak,
akik megtanulják.

Nyesegetés nélkül a fa
sose nő meg szépnek,
nem töri a vessző csontját
soha a gyerekeknek.

Ledönti a szél a tölgyet,
nádat le nem bírja,
ha magasra nő meg a fa,
hosszú lesz árnyéka.

Jóbarátot még szóval sem
szabad megbántani,
többet ér egy igaz barát,
akár száz atyafi.

A fehér liliomnak
sötét az árnyéka,
ha nincsen csősz a közelben,
édesebb az alma.

GYEREKSZÁJ

1

A negyedik évéhez közeledő unokám Anyák Napját köszönteni jött az apjával A másik, alig kétéves kislány betegség miatt otthon maradt az anyukájával, így csupán a két „férfiember”, a fiam és a meglehetősen selypítő kisfiú jöhetett. Boldogan szaladtam eléjük. A fiam megölelt, átadta a rózsákat, majd a gyerekekhez fordult: add oda te is a virágot és mondd el szépen nagymamának a verset, amit az oviban tanultál.

Karcsika lehajtotta aranyászoke fejét és büntudattal motyogta: elfelejtettem a verset. Aztán rám ragyogtatta nefelejcskék szemét és a csokrot két kis markába fogva e szavak kíséretében nyújtotta felém: Nagytám, itt a világ, nagyon szeletelek!

Mit mondjak: ettől szebb köszöntő szavak aligha voltak abban az elfelejtett anyák-napi versikében, ebben biztos vagyok!

2

Kellemesen meleg nyári napon kinn játszottam az udvaron két kicsi unokámmal. Hintáztak, csúszdáztak, én meg a kislány határozott kérésére vagy huszadszor énekeltem a Hinta-palinta kezdetű gyermekdalocskát, ami a fürtös hajú Rencókának annyira tetszett, hogy megtanulta és együtt énekelte velem. Karcsika viszont már nagyon unta, és a csúszda tetején állva, nagyot sóhajtván megjegyezte: Most már jöhetne rögvest, hogy játsszon velem! Értetlenül pillantottam rá: te kire vársz? Mondom, válaszolta komolyan, jó lenne, ha itt lenne rögvest... Tudod, itt lakik a kertben, ott hátul a bokrok között... Kareszkám, kicsoda? A kisfiú elvesztette a türelmét: nagytám, te nem érted? Várom Rögvest, atit így hívnak...(Néha még selypítve beszél, ha elfeledkezik magáról.)

– Ilyen név nincs...

– De van, csak te nem tudod, nagy! A tévében, Micimackó meséjében Malackának mondta a Füles, hogy ő most elmegy a pagonyba, oda a bokrok túl, de majd jön Rögvest, ő csak várja türelmesen...

– Szívem, a rögvest szó azt jelenti: azonnal, máris, rögtön...

– Jó – bólogatott a kisfiú –, akkor azonnal, máris, rögtön jöjjön a Rögvest, hogy te is meglássad, nagyi!

– Rendben van – adtam meg magamat –, de amíg ideér, menjünk és szedjünk pitypangot, fűzzünk belőle láncot, vagy fonjunk koszorút a fejetekre...

Az unokám nem szomorkodott tovább, amiért nem jött a számára hiába várt, ismeretlen Rögvest.

3

Úgy adódott, hogy Karcsikával ketten maradtunk otthon és hatalmasokat játszottunk: boltosat, farkasosat, dínósat, bújócskát, ahogy a kisfiú kívánta. Aztán elővettük a gyönyörű, színes meséskönyvet és a képek alapján elmeséltem neki a Piroskát meg a farkast, Jancsit és Juliskát. Ezekről a mesékről a gyerekek eszébe jutott kedvenc meséje, a Hófehérke, amit az interneten szokott nézni, és amit most haladéktalanul látni akart:

– Naditám – kérte –, tapcsold be az intelnetet!

Nem voltam biztos benne, hogy a fiam örül-e neki, ha nélküle nyúlunk a gépéhez, ezért azt válaszoltam: nem tudom, hogy kell bekapcsolni. Ami részben igaz is, mert bár van fogalmam az internet működtetéséről, én magam nem használok. Csakhogy Kareszkát nem lehetett eltéríteni a szándékától:

– Nem baj, én medmutatom neted, hogy kell betapcsolni. Látod, itt nyomd med a dombot – mutatta kicsi ujjával.

Nos, megnyomtam és a számítógép bekapcsolt.

– Nagytám, most ide kell tattintani – utasított a hároméves –, ott találjuk a meséket.

Igaza volt, valóban ott voltak. Igaz, ömlesztve és nem sorrendbe rakva.

– Jelöld be a Hófehérkét – biztatott –, aztán medint tattincs!

Eközben már némán böngészve bámultam a képernyőt és kerestem a kívánt mesét, így válaszul csak bólogtam. Az én kicsi unokám türelmesen, ám szemmel láthatóan szorongva állt mellettem, aztán mélyleges csalódással a hangjában, mint akiben most omlott össze egy egész világ, bánatosan megkérdezte:

– Naditám, hát te olvasni se tudsz?!

A nevetéstől majdnem fuldokolva válaszoltam:

– Karcsikám, nem fogod elhinni: nemcsak olvasni, de még írni is tudok!

A gyerek megkönnyebbülten válaszolt:

– Az jó, nadon jó, mert akkor mégis megnézhetem a mesét!

4

Karcsika és Rencóka összekaptak egy kidobni való játékszeren (ez náluk többször is előfordul naponta, csak nem mindig fület hasogató sírással): mind a két kicsinek ugyanazon játék kellett és egyazon pillanatban. A kétéves kislány éles hangon sivalkodott, négyéves bátyja mégse adta ki kezéből a húga számára oly nagyon áhított, kilyukadt lufit. A nagy huzakodásban a kislány a fenekére tottyant, és most már apait-anyait beleadva sírni kezdett.

– Karesz! Hányszor mondjam el neked, hogy te vagy a nagyobb, legyen hát több eszed – lépett be édesapjuk a gyerekszobába. – Miért nem adod oda a kishúgodnak azt a vacak lufit, ha kéri? Ejnye, hol van a légycsapó, mindjárt úgy kiporolom a fenekedet, hogy felnőtt korodban sem felejtet el!

Karcsika a kanapéhoz futott, gyorsan leült és diadalmasan felelt:

– Apa, nem tudod kipololni, mert nem lehet, rajta ülök!

5

A szülőknek temetésre kellett menniük, utána máshova is, méghozzá a gyerekekkel, így engem kértek meg, hogy a temetési szertartás alatt maradjak az autóban a kicsikkel a temető előtt. Mind a ketten elszunynyadtak, én pedig elől, az anyósülésen kedvenc hobbimnak hódoltam: rejtvényt fejtettem. Jó hosszú idő után Karcsika megveregette a vállamat és suttogva megkérdezte:

– Nagyitám, itt vagy?

– Itt vagyok, csillagom, csak maradj csendben, kicsi húgi még alszik, ne ébreszd fel...

– Jó, csak éhes vagyok, meg szomjas.

- Vízet adhatok, nemsokára anyáék is jönnek, és akkor majd eszel...
- Te nem vagy éhes, nagyi?– kérdezte a gyerek.
- Jaj, dehogy is nem, olyan éhes vagyok, hogy még a vasszöveget is megenném!

A gyerek szánakozva mondta:

- Engedj ki az autóból nagyikám, az úton mindig szokott lenni szög, én sokszor láttam, megyek és keresek neked, hogy ne legyél éhes...

TARTALOM

5		Tavaszi hangok
7		Rügyfakadás
9		Nagybőjt
10		Bodzavirág
12		Unka béka panasza
15		Tavaszi nap
16		Megjöttek a...
18		Kakukk
19		Varázslat
21		Tulipánház
23		Lakótársak
25		Amíg víz az úr...
27		Madárdal
28		Moha-derékalj
30		Hajnali séta
32		Bársonytakaró
34		Ildi és a szélzenész
36		Májustól búcsúzva
38		Pihe-puha szirmok
39		Szarka-csatara
41		Esti csend
43		Fodros köd
44		Záporsugár
46		Kontyos nyuszi
48		Telehold
49		Lepkecsoda
52		Madárcsalád
54		Alkonyi fény
55		Zápor után
57		Szalonnasütés
58		Augusztus búcsúja
60		Nyárbúcsúztató

61		Az én iskolám
63		Szeptember 1.
65		Kora ősz
67		Ősz hava
68		Szeptember
70		Hajnali illat
72		Csókavacsora
73		Őszi kirándulás
74		Szerencsét hozó lóhere
76		Egér-vendég
80		Itthon a hegyek
82		Szürke hangulat
84		Együttmondókák
85		Levélpillék
86		Márton atya lúdjai
88		Márton-napi lúdszépség
91		Megjött a tél
92		Adventi levél
94		Adventi mise
95		Jézus születésnapja
97		Télvégi éjszaka
99		Bohócpanasz
101		Játékos képzelgés
103		Ködös január
106		Havas február
108		Húsvétváró
109		Egyedül
111		Halk eső
112		Fák
113		Irka-szülinap
114		A hónapok illata
116		Cirkuszvarázs
119		Lépegető babacipő
120		Bábos mondóka

122		Kóbor cica
124		Hiszed, amit mondok?
126		Játékos mókuska
129		Altató
131		Mesélő vers
133		Reggeli fohász
135		Pityergi
137		Csúfolódó 1.
140		Csúfolódó 2.
142		Csacsifül
144		Tervezgetés
146		A darázs pechje
147		Tarkabarka füllentések
149		Verses szólások
151		Gyerekszáj